

Jakeen neljäkymmentä kätetty historia - numero kolmekymmentäkaksi

Hesekiel numero kolmetoista

Jeff Pippenger

2026-10-02

Hesekielin kirjassa oleva varoitussanoma on ”piirityksen merkki”. Kun piiritys alkoi, Hesekielin vaimo kuoli, ja Hesekieliä käskettiin olemaan surematta hänen kuolemaansa. Hänen kuolemansa yhdessä sen kanssa, ettei Hesekiel surrut hänen kuolemaansa, symboloi piiritystä ja Jerusalemin lähestyvää hävitystä. Hänen tekonsa ja hänen vaimonsa kuolema edustavat varoitusmerkkiä, esikuvaten tulevaa varoitusmerkkiä, jonka Jeesus esitti ”hävityksen kauhistuksena”.

Kun te siis näette hävityksen kauhistuksen, josta profeetta Daniel on puhunut, seisovan pyhässä paikassa — joka tämän lukee, se ymmärtäköön —. Matteus 24:15.

Kun roomalaiset sotamerkit asetettiin temppelin esipihojen sisäpuolelle, Jerusalemin kristittyjen tuli paeta kaupungista. Jerusalemin hävityksen merkin kaksi todistajaa korostavat sen vakavuutta, että ”merkki” on tunnistettava ennen piiritystä, ja innoitus osoittaa lisäksi, että nämä kaksi todistajaa saavat ”suoremman sovelluksensa” viimeisinä päivinä. Puhuessaan Kristuksen varoituksesta Jerusalemin hävityksestä yhteydessä siihen, että Hesekiel ja Johannes olivat temppelinäyssä, sisar White kirjoitti:

“Vaikka nämä profetiat saivat osittaisen täyttymyksen Jerusalemin hävityksessä, ne soveltuvat vielä suoranaistemmin viimeisiin päiviin.

”Seisomme suurten ja juhlallisten tapahtumien kynnyksellä. Profetia täyttyy nopeasti. Herra on ovella. Pian avautuu edessämme ajanjakso, joka on musertavan merkityksellinen kaikille eläville. Menneisyyden kiistat herätetään jälleen henkiin; uusia kiistoja syntyy. Näitä maailmassamme toteutuvia tapahtumia ei ole vielä edes osattu kuvitella.” Testimonies, osa 5, s. 753.

Neljännessä luvussa Hesekieliä kehoitettiin esittämään vertauskuva, joka korosti ”piirityksen merkkiä”. Hesekiel esitti kirjassaan vertauskuvallisen näytelmän viisi kertaa, mutta hänen veljensä kieltäytyivät näkemästä. Hesekiel puhui veljilleen viisi kertaa, mutta he kieltäytyivät kuulemasta. Hänen vertauskuvalliset näytelmänsä ja sanomansa havainnollistavat viisinkertaista tyhmien neitsyeiden luokkaa, joka kieltäytyy vastaanottamasta hänen vertauskuviinsa ja sanoihinsa liittyvän ”tiedon” lisääntymistä. Nuo sanat ja vertauskuvat liittyivät suoranaisesti Jerusalemin hävitykseen, jolla on ”vielä suurempi sovellus viimeisiin päiviin”.

Sinä myös, ihmislapsi, ota itsellesi tiili ja aseta se eteesi, ja piirrä siihen kaupunki, nimittäin Jerusalemi. Ja piirity sitä vastaan ja rakenna sitä vastaan varustus, ja luo sitä vastaan valli; aseta myös leiri sitä vastaan ja aseta muurinmurtajat sitä vastaan joka puolelle. Ota lisäksi itsellesi rautapannu ja aseta se rautaiseksi muuriksi itsesi ja kaupungin välille; ja käännä kasvosi sitä

vastaan, niin se joutuu piiritetyksi, ja sinun on piiritettävä sitä. Tämä olkoon merkinä Israelin heimolle.

Asetu myös vasemmalle kyljellesi ja pane Israelin heimon syntivelka sen päälle; niin monen päivän ajan kuin makaat sillä kyljelläsi, sinun on kannettava heidän syntivelkaansa. Sillä minä olen pannut sinun kannettavaksesi heidän syntivelkansa vuodet päivien luvun mukaan, kolmesataayhdeksänkymmentä päivää; niin sinun on kannettava Israelin heimon syntivelkaa. Ja kun olet täyttänyt ne, asetu jälleen oikealle kyljellesi, ja sinun on kannettava Juudan heimon syntivelkaa neljäkymmentä päivää: minä olen määrännyt sinulle yhden päivän kutakin vuotta kohti. Sentähden käännä kasvosi Jerusalemin piiritystä kohti, paljasta käsivartesi ja profetoi sitä vastaan. Ja katso, minä panen sinut köysiin, ettet voi kääntyä kyljeltäsi toiselle, ennen kuin olet päättänyt piirityksesi päivät. Hesekiel 4:1–8.

Signe

Sana ”merkki” esiintyy Hesekielin kirjassa yhdeksän kertaa. Neljännessä luvussa Jerusalemin piiritys on ”merkinä” Israelin heimolle. Kahdennessatoista luvussa Hesekiel on jälleen ”merkki”, joka osoittaa Jerusalemin piirityksen ja hävityksen.

Ihmislapsi, sinä asut niskoittelevan heimon keskellä, jolla on silmät nähdä, mutta eivät näe, ja korvat kuulla, mutta eivät kuule; sillä he ovat niskoitteleva heimo. Sentähden, ihmislapsi, hanki itsellesi muuttajan varusteet ja muuta päivällä heidän nähtensä; muuta paikastasi toiseen paikkaan heidän nähtensä: ehkä he huomaavat, vaikka ovatkin niskoitteleva heimo. Tuo sitten varusteesi päivällä heidän nähtensä, niin kuin muuttajan varusteet; ja lähde itse illalla heidän nähtensä, niin kuin ne, jotka lähtevät pakkosiirtolaisuuteen. Murra heidän nähtensä reikä muuriin ja vie tavarasi siitä ulos. Kanna ne harteillasi heidän nähtensä ja vie ne ulos hämärissäsi; peitä kasvosi, ettet näkisi maata, sillä minä olen asettanut sinut merkiksi Israelin heimolle. Hesekiel 12:2–6.

जब उस वदिरोही घराने ने उस अभनिय के द्वारा प्रकट कएि गए दृष्टान्त को देखा, तब वे न समझ सके कउसका क्या अर्थ है, इसलएि उन्होंने यहजेकेल से उसका अर्थ बताने के लएि कहा।

Ihmislapsi, eikö Israelin heimo, tuo niskoitteleva heimo, ole sanonut sinulle: Mitä sinä teet? Sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Tämä ennustus koskee ruhtinasta Jerusalemissa ja koko Israelin heimoa, joka on heidän keskellensä. Sano: Minä olen teidän merkinne; niin kuin minä olen tehnyt, niin on heille tehtävä: heidän on lähdettävä pois ja mentävä pakkosiirtolaisuuteen. Hesekiel 12:9–11.

Jerusalemin piiritys on merkki Jumalan kansalle viimeisinä päivinä.

”Kukin muinaisista profeetoista puhui vähemmän omaa aikaansa kuin meidän aikaamme varten, niin että heidän profetoimisensa on voimassa meitä varten. ’Mutta tämä kaikki tapahtui heille esikuvallisesti, ja on kirjoitettu varoitukseksi meille, joille maailman aikakausien loppu on tullut.’ 1. Korinttolaiskirje 10:11. ’Eivät he palvelleet itseänsä, vaan meitä niillä, jotka nyt on teille ilmoitettu niiden kautta, jotka taivaasta lähetetyssä Pyhässä Hengessä ovat julistaneet teille evankeliumia; ja siihen enkelit halajavat katsahtaa.’ 1. Pietarin kirje 1:12....”

”Raamattu on koonnut ja sitonut yhteen aarteensa tätä viimeistä sukupolvea varten. Kaikki Vanhan testamentin historian suuret tapahtumat ja juhlalliset toimitukset ovat toistuneet ja toistuvat seurakunnassa näinä viimeisinä päivinä.” Selected Messages, kirja 3, 338, 339.

Juuri tänä päivänä

Hesekiel on näytellyssä vertauksessa ”Jerusalemien piirityksestä ja hävityksestä” merkkinä Jumalan kansalle viimeisinä päivinä.

Ja jälleen yhdeksäntenä vuonna, kymmenennessä kuussa, kuukauden kymmenentenä päivänä, tuli minulle Herran sana, joka sanoi: Ihmislapsi, kirjoita itsellesi muistiin tämän päivän nimi, juuri tämän saman päivän; Baabelin kuningas ryhtyi juuri tänä samana päivänä Jerusalemia vastaan.

Ja lausu kapinallinen heimoväki vertaus, ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Pane pata tulelle, pane se, ja kaada siihen myös vettä. Kokoa siihen sen kappaleet, kaikki hyvät kappaleet, reisi ja lapa; täytä se valioluilla. Ota lauman valio-osa, ja polta myös luita sen alla, ja anna sen kiehua oikein hyvin, ja keittäkööt sen luut siinä. Sentähden näin sanoo Herra, Herra: Voi verikaupunkia, pataa, jossa sen kuona on ja jonka kuona ei ole siitä lähtenyt! Ota siitä ulos kappale kappaleelta; älköön arpa langetko sen osalle. Sillä hänen verensä on hänen keskellänsä; hän pani sen paljaan kallion laelle; ei hän vuodattanut sitä maahan peittääkseen sitä tomulla; että se nostattaisi kiivastuksen kosta toimittamaan; minä olen pannut hänen verensä paljaan kallion laelle, ettei sitä peitettäisi.

Sentähden näin sanoo Herra Jumala: Voi verikaupunkia! Minä teen rovioläjänkin suureksi. Kasatkaa puita, sytyttäkää tuli, kypsentakää liha, maustakaa se hyvin, ja antakaa luiden palaa. Sitten asettakaa pata tyhjänä sen hiilille, että sen vaski kuumenisi ja hehkuisi ja että sen saastaisuus sulaisi siinä, että sen kuona kuluisi loppuun. Turhaan se on vaivannut itseään; sen runsas kuona ei lähtenyt siitä pois: sen kuona joutukoon tuleen. Sinun saastassasi on irstaus; koska minä puhdistin sinua, etkä puhdistunut, et enää puhdistu saastastasi, ennen kuin minä annan kiivauteni asettua sinuun. Minä, Herra, olen puhunut: niin on tapahtuva, ja minä teen sen; minä en hellitä enkä säästä enkä kadu; sinun tiesi mukaan ja tekojesi mukaan sinut tuomitaan, sanoo Herra Jumala.

Ja Herran sana tuli minulle, sanoen: Ihmislapsi, katso, minä otan sinulta silmäisi ilon äkillisellä iskulla; älä kuitenkaan sure äläkä itke, älköötäkään kyyneliesi vuotako. Huokaile ääneti, älä vietä surua kuolleen tähden; sido päähineesi päähäsi ja pane kenkäsi jalkaasi, älä peitä huuliasi äläkä syö ihmisten leipää. Niin minä puhuin kansalle aamulla, ja illalla vaimoni kuoli; ja minä tein aamulla niin kuin minun oli käsketty tehdä. Ja kansa sanoi minulle: Etkö kerro meille, mitä nämä asiat meille merkitsevät, kun sinä teet näin?

Niin minä vastasin heille: Herran sana tuli minulle sanoen: Puhu Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Katso, minä saastutan pyhäkköni, teidän voimanne loiston, silmienne ilon ja sen, mitä sielunne säälii; ja teidän poikanne ja tyttärenne, jotka olette jättäneet, kaatuvat miekkaan. Ja teidän on tehtävä niin kuin minä olen tehnyt: te ette saa peittää huulianne etkä syödä ihmisten leipää. Ja päähineenne olkoot päässänne ja kenkänne jaloissanne: te ette saa

valittaa ettekä itkeä; vaan te kuihdutte pois pahuutenne tähden ja huokaillette toinen toisellenne. Näin Hesekiel on teille merkinä: kaiken sen mukaan, mitä hän on tehnyt, teidän on tehtävä; ja kun tämä tapahtuu, te tiedätte, että minä olen Herra, Herra. Hesekiel 24:1–24.

Hesekiel on merkki, joka ilmaisee Jerusalemin piirityksen alkamisen ja sen hävityksen päättymisen sekä sen jälkeen Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkon jäsenten vankeuteen joutumisen.

”Kun Kristus katseli alas Öljymäen harjalta, Hän näki tämän asiantilan vallitsevan jokaisessa seurakunnassa. Varoitukset ulottuvat kaikkiin, jotka kulkevat Jerusalemin kansan jalanjäljissä, kansan, jolla oli niin suuri valo. Tämä kansa on edessämme varoituksena. Hylätessään Jumalan varoitukset meidän aikanamme ihmiset toistavat Jerusalemin synnin. Herra näkee sen, mitä inhimillinen toimija ei näe eikä tahdo nähdä—kaiken inhimillisen juonittelun lopputuloksen Battle Creekissä. Hän on tehnyt kaiken, mitä Jumala voi tehdä. Hän on väläyttänyt valoa kansan silmien eteen, ettei heidän syntinsä saavuttaisi sitä rajaa, jossa parannusta ei enää voida tuntea. Mutta pitkällisen vanhurskaista ja oikeista periaatteista luopumisen kautta ihmiset ovat saattaneet itsensä tilaan, jossa valoa ja totuutta, oikeutta ja laupeutta, ei havaita. Tämä menettelytapa on tullut osaksi heidän omaa luontoaan.” Testimonies, osa 8, s. 68.

阿拉法与欧米伽的两位见证人

Hesekiel oli yliluonnollisesti tehty mykäksi, ja hänelle ilmoitettiin, että Jerusalemin luhistuessa hän jälleen kykenisi puhumaan ja että hän olisi silloin ”merkki”. Se, ettei Hesekiel surutessaan vaimonsa kuolemaa osoittanut surua, merkitsi alfa-merkkiä piirityksen alussa, ja Hesekielin suun avautuminen Jerusalemin luhistuessa oli oomega-merkki. Piiritys aina hävitykseen saakka on merkitty merkillä alussa ja lopussa. Samassa havainnollistuksessa toinen todistus alfa- ja oomega-merkistä esitetään siten, että ”Hesekielin silmien ilon” kuolema on alfa ja kansan ”silmien ilon” kuolema on tuon ajanjakson oomega-merkki. Puolentoista vuoden ajanjakso kantaa kahta todistajaa alfasta ja oomegasta. Hesekielin vaimon kuolema kuvasi sotajoukon vankeutta ja maahan polkemista, ja Jerusalemin oomega-kuolema kuvasi pyhäkön maahan polkemista.

Näin Hesekiel on oleva teille merkinä: kaiken sen mukaan, mitä hän on tehnyt, teidän on tehtävä; ja kun tämä tapahtuu, te saatte tietää, että minä olen Herra, Herra. Ja sinä, ihmislapsi, eikö totisesti sinä päivänä, jona minä otan heiltä pois heidän väkevyytensä, heidän kunniansa ilon, heidän silmiensä ihanuuden ja sen, mihin he mielensä kiinnittävät, heidän poikansa ja tyttärensä, eikö sinä päivänä luoksesi tule pelastunut saattamaan tätä sinun korviesi kuultavaksi? Sinä päivänä sinun suusi avataan sille, joka on pelastunut, ja sinä puhut etkä enää ole mykkä; niin sinä olet oleva heille merkinä, ja he saavat tietää, että minä olen Herra. Hesekiel 24:24–27.

छ: मृत्युहू

Hesekielin vaimon kuolema merkitsee piirityksen alkua ja Jerusalemin kuolemaa, joka profeetallisesti on Kristuksen morsian, ja havainnollistaa pian tulevaa sunnuntailakia, jota edeltää piirityksen kuvaama ajanjakso. Piirityksen ajanjakso ja hävitys ovat kaksi erillistä, vaikkakin välittömästi toisiinsa liittyvää tienviittaa. Piiritys on ajanjakso, ja hävitys on ajankohta. Hävitys on sunnuntailaki, jota edeltää pedon kuvan muodostumisen ajanjakso. Pedon kuvan ajanjakso päättyy

pedon merkkiin. Kun Jeesus Matteuksen evankeliumin luvussa kaksikymmentäneljä osoitti Jerusalemin hävityksen merkin, Hän viittasi myös Nooan päiviin.

Mutta niin kuin olivat Nooan päivät, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. Sillä niin kuin niinä päivinä ennen vedenpaisumusta syötiin ja juotiin, naitiin ja naitettiin, siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiiin, eivätkä he tienneet, ennen kuin vedenpaisumus tuli ja tempasi heidät kaikki pois, niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva. Matteus 24:37–39.

Nooan päivinä koetuksen ovi suljettiin, mikä näin esikuvaa pian tulevasta sunnuntailaista; samaa esikuvaa on myös oven sulkeutuminen 22. lokakuuta 1844. Aikajakso Exeterin leirikokouksesta 12.–17. elokuuta 1844 edustaa profeetallista ajanjaksoa, joka johtaa suljettuun oveen.

Nooan päivinä Nooa edusti kolmatta enkeliä, ja kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844 suljetun oven luo. Nooan päivinä, jotka Jeesuksen mukaan olisivat kuten ”Ihmisen Pojan tulemus”, Ilmestyskirjan neljäntoista luvun kolme enkeliä johtivat suljettuun oveen. William Miller edusti ensimmäisen enkelin sanomaa, ja häntä esikuvasi Henok Nooan päivinä. Juudas osoittaa Henokin sanoman olevan rinnakkainen Millerin sanoman kanssa.

Myös Eenok, seitsemäs Aadamista, profetoi heistä sanoen: Katso, Herra tulee pyhiensä kymmenientuhansien kanssa tuomitsemaan kaikki ja näyttämään toteen kaikille heidän joukossaan oleville jumalattomille kaikki heidän jumalattomat tekonsa, jotka he ovat jumalattomasti tehneet, sekä kaikki kovat puheet, joita jumalattomat syntiset ovat häntä vastaan puhuneet. Juud. 1:14, 15.

Millerin ensimmäisen enkelin sanoma julisti ”tuomion” siten kuin Eenokin sanoma sitä esikuvallisesti edusti. Eenokin alku on merkitty sillä, että hän oli ”seitsemäs Aadamista”. Millerin sanoma alkoi ja päättyi pohjoista valtakuntaa vastaan tulleiden ”seitsemän ajan” saapumiseen, ja neljäkymmentäkuusi vuotta myöhemmin kolmas enkeli saapui 22. lokakuuta 1844, kun eteläistä valtakuntaa vastaan tulleet ”seitsemän aikaa” täytyivät. Sekä Eenok että Miller, jotka olivat tuomion hetken sanansaattajia, aloittivat sillä, että luku seitsemän tuli yksilöidyksi. Aikakausi, joka alkoi Eenokista, tuosta seitsemännestä, päättyi niihin seitsemään päivään, jolloin eläimet menivät arkkiiin, kunnes ovi ylliluonnollisesti suljettiin. Jeesus havainnollistaa aina lopun alun kautta.

Eenokille syntyi Metusalah, jolle puolestaan syntyi Lemek. Lemek ja Metusalah edustavat toisen enkelin sanomaa sekä myös keskiyön huudon sanomaa. Keskiyön huuto eteni suljettuun oveen saakka, ja sitä kuvaa siten Metusalah, joka kuoli vedenpaisumuksen vuonna. Lemek edusti toisen enkelin sanomaa, ja Lemek kuoli viisi vuotta ennen vedenpaisumusta. Ne viisi vuotta, jotka ulottuivat Lemekin kuolemasta Metusalahin kuolemaan, jolloin ovi sulkeutui, olivat esikuvana Hesekielin morsiamen kuolemasta, joka merkitsi sen ajanjakson alkua, joka johti Kristuksen morsiamen kuolemaan, jota Metusalah edusti.

Eenok kuvasi esikuvallisesti ensimmäistä enkeliä, joka saapui vuonna 1798, Lemek kuvasi esikuvallisesti toista enkeliä, joka saapui 19. huhtikuuta 1844, ja Metusalah kuvasi esikuvallisesti keskiyön huutoa Exeteristä aina 22. lokakuuta 1844 tapahtuneeseen suljettuun oveen saakka, jota Nooa kuvasi esikuvallisesti. Ne viisi vuotta Lemekin kuolemasta Metusalahin kuolemaan kuvasivat esikuvallisesti sitä puolentoista vuoden ajanjaksoa vuodesta 587 eKr. vuoteen 586 eKr.

Nuo viisi vuotta Lamekista Metusalahiin kuvaavat esikuvallisesti viittä vuotta vuodesta 1448 vuoteen 1453.

31. lokakuuta 1448 Johannes Palaiologos kuoli, ja hänen veljensä Konstantinus yhdestoista (viimeinen Konstantinus) pyysi islamilaiselta turkkilaisvallalta lupaa nousta Itä-Rooman valtaistuimelle. Hänen alistumisensa 27. heinäkuuta 1299 täytti Ilmestyskirjan yhdeksannen luvun toisen sadan viidenkymmenen vuoden jakson, joka esitetään jakeessa kymmenen. Viisi vuotta Johannes Palaiologoksen kuoleman jälkeen hänen veljensä Konstantinus yhdestoista kuoli Konstantinopolin muurien luona, kun Mehmed II valloitti Itä-Rooman Bysantin valtakunnan. Mehmed on nimen Mohammed turkkilainen johdos, joten ensimmäisen Mohammedin kuolema vuonna 632, joka aloitti Ilmestyskirjan yhdeksannen luvun ensimmäisen sadan viidenkymmenen vuoden profetian (joka sijaitsee jakeessa viisi), päättyi viimeisen Konstantinuksen kuolemaan ”toisen Mohammedin” käsissä kahdeksansataakaksikymmentäyksi vuotta myöhemmin. Viisi vuotta ennen kuolemaansa Mohammed oli ennustanut Rooman tuhon, ja sen pani täytäntöön turkkilainen, nimeltä toinen Mohammed.

Viimeinen Konstantinus, yhdestoista, kuoli Konstantinopolin taistelussa, osoittaen siten veljensä Johanneksen kuolemasta omaan kuolemaansa ulottuvat viisi vuotta. Nuo viisi vuotta olivat esikuvallisesti kuvattuina niissä viidessä vuodessa, jotka kuuluivat poika Lamekin kuolemasta isä Metuselahin kuolemaan, viisi vuotta myöhemmin, kun arkin ovi sulkeutui. Näin Hesekielin morsiamen kuolema oli esikuvallisesti kuvattuna Lamekin kuolemassa, ja yhdessä ne todistavat Johannes Palaiologoksen kuolemasta vuonna 1448. Metuselahin sitä seurannut kuolema vastaa Kristuksen morsiamen kuolemaa ja Jerusalemin hävitystä vuonna 586 eKr., ja yhdessä ne vastaavat Konstantinus yhdestoista kuolemaa.

Kolme todistajaa profeetallisesta ajanjaksoista, joka alkaa ja päättyy kuolemaan, havainnollistavat pedon kuvan muodostumisen ajanjaksoa, joka päättyy pedon merkkiin; ja se on sopusoinnussa keskiyön huudon julistamisen kanssa milleriittien historiassa sekä pedon kuvan muodostumisen kanssa meidän nykyisessä historiassamme, joka päättyy pedon merkkiin. Kun pedon merkki toteutuu pian tulevan sunnuntailain myötä, profeetallinen ”puhuminen” tulee ajankohtaiseksi sopusoinnussa sen kanssa, että Hesekiel kykeni ”puhumaan” omasta tahdostaan, kun Jerusalemin hävitettiin.

Puhuminen

Sunnuntailain kohdalla, jota Jerusalemin hävitys esikuvallisesti kuvaa, Yhdysvaltojen profeetallinen puhuminen merkitään, kun väärä profeetta puhuu lohikäärmeen tavoin.

Ja minä näin toisen pedon nousevan maasta; ja sillä oli kaksi sarvea niin kuin karitsalla, ja se puhui niin kuin lohikäärme. Ilmestys 13:11.

Sunnuntailain aikana Bileam lyö aasinsa kolmannen kerran, ja silloin aasi puhuu.

Ja Herra avasi aasin suun, ja se sanoi Bileamille: Mitä minä olen sinulle tehnyt, että olet lyönyt minua nämä kolme kertaa? Ja Bileam sanoi aasille: Koska olet pitänyt minua pilkkanasi; jos minulla nyt olisi miekka kädessäni, tappaisin sinut paikalla. Ja aasi sanoi Bileamille: Enkö

minä ole sinun aasisi, jolla olet ratsastanut siitä asti, kun olen ollut sinun, aina tähän päivään saakka? Olenko minä koskaan ennen ollut tällainen sinua kohtaan? Ja hän sanoi: En. 4. Moos. 22:28–30.

Väärä profeetta puhuu sunnuntailaissa, ja myös islam puhuu sunnuntailaissa. Molemmat ovat profeetallisesti vääriä profeettoja. Sunnuntailaissa puhuu Habakukin viipynyt ”näky”.

Sillä näky odottaa vielä määrättyä aikaa, mutta lopussa se puhuu eikä valhettele: vaikka se viipyisi, odota sitä, sillä varmasti se toteutuu, eikä se viivästy. Habakuk 2:3.

Habakuk on tosi profeetta, joka puhuu vastakohtana väärille profeetoille. Habakukin ”näky” puhuu aiemmin mykän Hesekielin suun kautta, jonka suu sitten avataan. Lupausta olla Jumalan suu annettiin Jeremialle.

Miksi minun kipuni on ainainen ja haavani parantumaton, joka ei suostu paranemaan? Oletko sinä minulle tyystin kuin petollinen puro, kuin vedet, jotka ehtyvät? Sentähden näin sanoo Herra: Jos sinä palaat, niin minä annan sinun palata takaisin, ja sinä saat seistä minun edessäni; ja jos erotat kalliin halpaan sekoittuneesta, sinä saat olla minun suuni. He palatkoot sinun tykösi, mutta älä sinä palaa heidän tykönsä. Jeremia 15:18, 19.

Sunnuntailain aikana Sakariaan yhdeksän kuukauden mykkyys päättyi, kun hän puhui ja vahvisti, että hänen poikansa nimen tuli olla Johannes. Sakarias edusti johtajia, jotka eivät uskoneet kolmannen enkelin sanomaa, ja Johannes edusti Elian liikettä, sitä seurakuntaa, joka saattaisi Kristuksen toisen tulemisen sisään.

Ja Sakarias sanoi enkelille: Mistä minä tämän tiedän? Sillä minä olen vanha mies, ja vaimoni on edistynyt iässä. Niin enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minut on lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman. Ja katso, sinä tulet mykäksi etkä kykene puhumaan siihen päivään asti, jona tämä tapahtuu, sentähden ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät täytäntöön aikanaan.

Ja kansa odotti Sakariasta ja ihmetteli, että hän viipyi niin kauan temppelissä. Ja kun hän tuli ulos, hän ei voinut puhua heille; ja he ymmärsivät, että hän oli nähnyt näyn temppelissä, sillä hän viittoili heille ja jäi mykäksi. Luuk. 1:18–22.

Sakarja kuului pappien kahdeksanteen osastoon.

Juudean kuninkaan Herodeksen päivinä eli eräs pappi, nimeltä Sakarias, Abian osastoa; ja hänen vaimonsa oli Aaronin tyttäriä, ja hänen nimensä oli Elisabet. Ja he olivat molemmat vanhurskaita Jumalan edessä vaeltaen kaikissa Herran käskyissä ja säädöksissä nuhteettomina. Mutta heillä ei ollut lasta, koska Elisabet oli hedelmätön, ja he olivat kumpikin jo iäkkäitä. Ja tapahtui, että hänen toimittaessaan papillista virkaansa Jumalan edessä osastonsa vuorojärjestyksen mukaan, hänen osakseen tuli papinviran tavan mukaan suitsuttaa, kun hän meni Herran temppeliin. Ja kaikki kansan paljous oli suitsutuksen aikana ulkopuolella rukoilemassa. Luuk. 1:5–10.

Kaikki profeetat edustavat viimeisiä päiviä, ja Sakarias meni temppeliin, niin kuin Hesekielkin. Hän kuului pappien kahdeksanteen osastoon, mikä merkitsee vertauskuvaa niistä kahdeksasta

sielusta Nooan arkissa, jotka siirtyivät vanhasta maailmasta uuteen. Sekä hän että hänen vaimonsa olivat nuhteettomia, mutta Sakarias epäilisi Gabrielin sanoja. Milleriittiliike alkoi filadelfialaisena (nuhteettomana), mutta muuttui laodikealaiseksi vuonna 1856. Viimeisinä päivinä enkelin sanoma on kolmannen enkelin sanoma, ja Gabrielin sanoma Sakariaalle edustaa kolmannen enkelin sanomaa sekä myös Eliaa sanomaa, jota Johannes Kastaja edustaa.

Ja hänelle ilmestyi Herran enkeli, seisoen suitsutusalttarin oikealla puolella. Ja kun Sakarias näki hänet, hän hämmästyí, ja pelko valtasi hänet. Mutta enkeli sanoi hänelle: Älä pelkää, Sakarias; sillä sinun rukouksesi on kuultu, ja vaimosi Elisabet synnyttää sinulle pojan, ja sinun on annettava hänelle nimeksi Johannes. Ja sinulla on oleva ilo ja riemu, ja monet iloitsevat hänen syntymästään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä, eikä hän juo viiniä eikä väkijuomaa; ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä jo äitinsä kohdusta asti. Ja monet Israelin lapsista hän kääntää Herran, heidän Jumalansa, tykö. Ja hän käy hänen edellään Eliaan hengessä ja voimassa, kääntääkseen isien sydämet lasten puoleen ja tottelemattomat vanhurskasten mielenlaatuun, valmistaakseen Herralle valmistetun kansan. Ja Sakarias sanoi enkelille: Mistä minä tämän tiedän? Sillä minä olen vanha mies, ja vaimoni on tullut iälliseksi. Niin enkeli vastasi ja sanoi hänelle: Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä; ja minut on lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämä ilosanoma. Luuk. 1:11–19.

Sakarias epäili, että tulevan Eliaa sanoma täytyisi.

Katso, minä lähetän teille profeetta Eliaa, ennen kuin tulee Herran suuri ja peljättävä päivä. Ja hän kääntää isien sydämet lasten puoleen ja lasten sydämet heidän isiensä puoleen, etten minä tulisi ja löisi maata kirouksella. Malakia 4:5, 6.

Sisaren White selittää Hesekielin yhdeksännen luvun sinetöimisen yhteydessä, miksi Laodikean seitsemännen päivän adventistikirkon johtoa esikuvasi Sakariaan epäusko.

Se joukko, joka ei tunne murhetta oman hengellisen taantumuksensa vuoksi eikä valita toisten syntejä, jää ilman Jumalan sinettiä. Herra antaa sanansaattajilleen, niille miehille, joilla on surma-aseet käsissään, tämän käskyn: ”Kulkekaa hänen jäljessään kaupungin halki ja surmatkaa; älköön silmänne säästäkö älkääkään armahtako; tappakaa perin pohjin vanhat ja nuoret, sekä neidot, pienet lapset ja naiset; mutta älkää lähestykö ainoatakaan miestä, jossa on merkki; ja alkakaa Minun pyhäköstani. Niin he alkoivat vanhimmista miehistä, jotka olivat temppelin edessä.”

”Tässä näemme, että seurakunta — Herran pyhäkko — oli ensimmäinen, joka tunsí Jumalan vihan iskun. Vanhimmat miehet, ne, joille Jumala oli antanut suuren valon ja jotka olivat seisonneet kansan hengellisten etujen vartijoina, olivat pettäneet heille uskotun tehtävän. He olivat omaksuneet kannan, ettei meidän tarvitse odottaa ihmeitä eikä Jumalan voiman silmiinpistävää ilmenemistä niin kuin entisinä päivinä. Ajat ovat muuttuneet. Nämä sanat vahvistavat heidän epäuskoaansa, ja he sanovat: Herra ei tee hyvää eikä tee pahaa. Hän on liian armollinen käydäkseen kansansa kimppuun tuomiolla. Näin ”Rauha ja turvallisuus” on niiden miesten huuto, jotka eivät enää koskaan korota ääntään kuin pasuuna osoittaakseen Jumalan kansalle heidän rikkomuksensa ja Jaakobin huoneelle heidän syntinsä. Nämä mykät koirat, jotka eivät tahtoneet haukkua, ovat niitä, jotka saavat tuntea loukatun Jumalan

oikeudenmukaisen koston. Miehet, neidot ja pienet lapset kaikki hukkuvat yhdessä.”
Testimonies, osa 5, s. 211.

Zacharias epäili kolmannen enkelin sanomaa, joka on Elian sanoma ja joka toistaa sekä Johannes Kastajan historian että William Millerin historian.

Viisi kuukautta

Elisabet kätki raskautensa viiden kuukauden ajan.

Ja niiden päivien jälkeen hänen vaimonsa Elisabet tuli raskaaksi ja pysytteli piilossa viisi kuukautta sanoen: Näin on Herra tehnyt minulle niinä päivinä, jolloin hän katsoi minun puoleeni ottaakseen pois häväistykseni ihmisten keskuudessa. Ja kuudentena kuukautena enkeli Gabriel lähetettiin Jumalan tyköä Galilean kaupunkiin, jonka nimi oli Nasaret. Luuk. 1:24–26.

Sakarja kuului pappien kahdeksanteen osastoon, mikä vastaa hänen poikansa Johanneksen ympärileikkausta kahdeksantena päivänä, jolloin Sakarja jälleen puhuisi. Hän ja hänen poikansa Johannes edustavat niitä kahdeksaa sielua, jotka olivat Nooan arkissa ja jotka olivat kätkeytyneinä kuolemalta, jonka tulvavedet toivat, viiden kuukauden eli sadanviidenkymmenen päivän ajan. Raskauden sadanviidenkymmenen päivän ja tulvavesien sadanviidenkymmenen päivän jakso vastaavat Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun kahta viiden kuukauden ajanjaksoa.

Sakarja ja hänen poikansa Johannes edustavat myös sitä, kun Laodikean seitsemäs seurakunta siirtyy kahdeksanteen, Filadelfian seurakuntaan. Sakarjan palveluksesta kahdeksannen vuoron aikana hänen poikansa Johanneksen ympärileikkaukseen kahdeksantena päivänä asti ulottuva ajanjakso edustaa profeetallista kautta, jossa luku kahdeksan osoittaa sekä alun että lopun. Tämän profeetallisen kauden sisällä on viiden kuukauden ajanjakso, joka edustaa kätkeytymisen aikaa.

Profetian ”puhuminen” osoittaa pian tulevan sunnuntailain, joten Sakarias puhuu sunnuntailain aikana, jolloin hänen poikansa sinetöidään, kuten ympärileikkauksen toimitus sitä esittää. Tuossa historiassa, ennen sunnuntailakia, jolloin Sakarias puhuu, viiden kuukauden lopussa, kuudentena kuukautena, Maria vierailee Elisabetin luona, ja Pyhä Henki voitelee Elisabetin, joka naisena edustaa Jumalan seurakunnan voitelemista neljä kuukautta ennen pian tulevaa sunnuntailakia.

Ja niinä päivinä Maria nousi ja meni kiireesti vuorimaahan, Juudan kaupunkiin, ja astui Sakariaan kotiin ja tervehti Elisabetia. Ja tapahtui, että kun Elisabet kuuli Marian tervehdyksen, lapsi hypähti hänen kohdussaan; ja Elisabet täytettiin Pyhällä Hengellä. Ja hän puhkesi puhumaan suurella äänellä ja sanoi: Siunattu sinä olet vaimojen joukossa, ja siunattu on sinun kohtusi hedelmä. Ja kuinka minulle tapahtuu tämä, että minun Herrani äiti tulee minun tyköni? Sillä katso, niin pian kuin tervehdyksesi ääni tuli minun korviini, lapsi hypähti ilosta minun kohdussani. Ja autuas se, joka uskoi, sillä se, minkä Herra on hänelle puhunut, on käyvä täytäntöön. Luuk. 1:39–45.

Viiden kuukauden kuluttua Elisabet puhui Marialle ”kovalla äänellä” ylistäen Marian uskoa Gabrielin sanomaan, joka viimeisinä päivinä on kolmannen enkelin sanoma. Elisabetin mies Sakarias oli ollut epäuskoinen, mutta Maria ei. Maria kuuli Gabrielin sanoman viisi kuukautta

Sakariaan jälkeen, joten hänen uskonsa kolmanteen enkeliin osoitetaan saapuvaksi sen jälkeen, kun viiden kuukauden kätkeyty sanoma oli paljastettu. Viiden kuukauden kätkeyty sanoma viimeisinä päivinä on Ilmestyskirjan yhdeksännen luvun viidennen jakeen ensimmäiset viisi kuukautta. Maria edustaa viimeisten päivien seurakuntaa, joka vastaanottaa kolmannen enkelin sanoman; siihen sisältyy viiden kuukauden erityinen avaaminen juuri ennen kuin pian tulevan sunnuntailain julistaminen saapuu noin neljä kuukautta myöhemmin.

Marian vierailun tienviitoissa ensimmäisen ja toisen enkelin liike, jota Sakarias ja Elisabet edustavat, liittyy kolmannen enkelin liikkeeseen, jota Maria ja Joosef edustavat. Sakarias edustaa viranhaltijaa kirkosta, joka ei uskonut kolmannen enkelin sanomaan, ja puuseppä Joosef edustaa liikettä, jota omavarainen työ edustaa. Adventismi päättyy niin kuin se alkoi, ja se alkoi liikkeenä, ei järjestäytyneenä kirkkorakenteena. Sadan neljänkymmenen neljän tuhannen liike, jota Joosef, Maria ja Kristus edustavat, ovat suoranaista sukua milleriittiliikkeelle, jota Sakarias, Elisabet ja Johannes edustavat, ja vuoden 1863 epäusko on Sakariaan edustama. Vuosi 1863 edustaa epäuskoa ensimmäisen ja toisen enkelin sanomiin, ja kolmannen enkelin liike edustaa Marian uskoa.

”Enkeleitä lähetettiin auttamaan taivaasta tullutta väkevää enkeliä, ja minä kuulin ääniä, jotka näyttivät kaikuvan kaikkialla: ’Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi osallisiksi hänen synneistään etkä saisi osanne hänen vitsauksistaan. Sillä hänen syntinsä ulottuvat taivaaseen asti, ja Jumala on muistanut hänen vääryytensä.’ Tämä sanoma näytti olevan lisäys kolmanteen sanomaan, liittyen siihen samoin kuin keskiyön huuto liittyi toisen enkelin sanomaan vuonna 1844. Jumalan kirkkaus lepäsi kärsivällisten, odottavien pyhien yllä, ja he antoivat pelottomasti viimeisen juhlallisen varoituksen julistaen Babylonin lankeemuksen ja kutsuen Jumalan kansaa lähtemään siitä ulos, jotta he välttäisivät sen kauhistuttavan tuomion.” Early Writings, 277.

Kahden sanoman liittymistä yhteen kuvaa Marian vierailu Elisabetin luona, ja tuo hetki koittaa, kun kätkeyty viisi kuukautta paljastetaan. Tuo on se kohta, jossa kaksi profetiaa liittyy yhteen ja julistetaan yhdessä. Toisen julisti Elisabet ja toisen Maria. Kahden sanoman liittyminen yhteen osoittaa, milloin keskiyön huuto liittyy toisen enkelin sanomaan, ja tämä tapahtui milleriläisessä historiassa Exeterin leirikokouksessa.

Sen jälkeen kun Elisabet ja sitten Maria olivat antaneet julistuksensa, ”Maria viipyi hänen luonaan noin kolme kuukautta ja palasi omaan kotiinsa.” Luuk. 1:56. Kuudenkymmenen kuuden päivän ajanjaksoa Exeteristä 22. lokakuuta 1844 asti kuvataan noilla neljällä kuukaudella, jotka päättyivät pian tulevan sunnuntailain aikaan, jolloin Sakarias puhui. Ne neljä kuukautta edustavat keskiyön huudon sanoman julistamisen ajanjaksoa, joka saapuu viiden kätkeyty kuukauden sanoman jälkeen.

Millerilaisen historian kaksi sanomaa olivat ensimmäisen ja toisen enkelin sanomat, ja ensimmäisen enkelin sanoma sai voimansa aikaprofetian täyttymyksestä, joka alkoi viiden kuukauden ajanjaksolla ja joka oli osittain kätkeytyä aina kymmenen päivää ennen sen täyttymistä 11. elokuuta 1840, niin kuin Josiah Litch esitti. Toisen enkelin sanoman voimaannuttaminen oli vuoden 1843 virheellisen ennusteen oikaisu, joka tapahtui Exeterin leirikokouksessa, niin kuin Samuel Snow esitti.

Keskiyön huudon kaksiosaisen sanoman julistaminen esitetään lyhyenä ajanjaksona ennen oven sulkeutumista; Nooan kertomuksessa tämä avasi viiden kuukauden ajanjakson, joka päättyi siihen, että arkki asettui Araratin vuoren huipulle. Keskiyön huudon julistamisen ajanjakso tulee sen kätketyn viiden kuukauden sinettien avaamisen jälkeen, mikä tapahtui kymmenen päivää ennen 11. elokuuta 1840, ja se tuli myös sen jälkeen, kun Herra poisti kätensä niiden lukujen päältä, jotka Hän oli peittänyt vuoden 1843 kartassa. Elokuun 1.–11. päivän kymmenen päivää vastaavat Exeteristä 22. lokakuuta 1844 ulottuvia kuuttakymmentäkuutta päivää, ja kaksinkertainen todistus osoittaa, että kätketyn viiden kuukauden sinettien avaaminen, johon liittyi sen virheellisen julistuksen oikaiseminen, joka tuotti ensimmäisen pettymyksen, tapahtuu silloin, kun Maria kohtaa ja tervehtii Elisabetia kuudentena kuukautena.

Sunnuntailain aikaan Yhdysvallat puhuu lohikäärmeen tavoin, islamin aasi puhuu, ja Habakukin näky puhuu Jeremian, Sakarjan ja Hesekielin suun kautta. Sunnuntailain aikaan Hesekiel on merkki, ja siten hän edustaa lippumerkkiä, joka nostetaan ylös sunnuntailain aikana. Kaksi niistä yhdeksästä viittauksesta, joissa Hesekielissä esiintyy sana ”merkki”, osoittavat ”sapattien” olevan pyhityksen merkki, joka edustaa jumaluuden ja ihmisyyden yhdistymistä.

Mutta minä toimin nimeni tähden, ettei sitä häväistäisi pakanakansojen edessä, joiden keskellä he olivat, ja joiden silmien edessä minä tein itseni heille tunnetuksi johdattamalla heidät pois Egyptin maasta. Sentähden minä vein heidät pois Egyptin maasta ja johdatin heidät erämaahan. Ja minä annoin heille käskyni ja ilmoitin heille oikeuteni, joita noudattamalla ihminen saa elää.

Lisäksi minä annoin heille sapattini merkiksi minun ja heidän välillään, jotta he tietäisivät, että minä olen Herra, joka pyhitän heidät. Mutta Israelin heimo niskuroi minua vastaan erämaassa: he eivät vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, ja he hylkäsivät minun oikeuteni, joista ihminen, jos hän ne tekee, saa niistä elää; ja minun sapattini he suuresti saastuttivat. Silloin minä sanoin vuodattavani kiivauteni heidän päällensä erämaassa hävittääkseni heidät. Mutta minä toimin nimeni tähden, ettei sitä olisi saastutettu pakanain silmien edessä, joiden nähden minä vein heidät pois. Minä myös kohotin käteni heille erämaassa, etten veisi heitä siihen maahan, jonka olin heille antanut, maahan, joka vuotaa maitoa ja hunajaa ja joka on kaikkien maiden kaunistus. Sillä he hylkäsivät minun oikeuteni eivätkä vaeltaneet minun käskyjeni mukaan, vaan saastuttivat minun sapattini; sillä heidän sydämensä kulki heidän epäjumaliensa perässä. Kuitenkin minun silmäni säästi heidät, niin etten hävittänyt heitä enkä tehnyt heistä loppua erämaassa. Mutta minä sanoin heidän lapsillensa erämaassa: Älkää vaeltako isienne käskyjen mukaan älkääkään noudattako heidän oikeuksiansa älkääkään saastuttako itseänne heidän epäjumalillansa. Minä olen Herra, teidän Jumalanne; vaeltakaa minun käskyjeni mukaan ja pitäkää minun oikeuteni ja tehkää ne. Ja pyhittäkää minun sapattini, niin että ne ovat merkinä minun ja teidän välillänne, jotta tietäisitte, että minä olen Herra, teidän Jumalanne. Hesekiel 20:9–20.

Hesekiel edustaa sadan neljänsäksikymmenen tuhannen lippumerkkiä, ja jumaluuden ihmisyyteen yhdistymisen merkki on Herran ”sapatit”. Hesekiel on merkki piirityksen alussa, ja hän on merkki myös Jerusalemin hävityksessä, kun hänet korotetaan lippumerkiksi. Piirityksen alussa myös ne, jotka kieltäytyvät näkemästä ja kuulemasta ja jotka häpäisevät Hänen ”sappattinsa”, ovat merkki.

Silloin tuli minun luokseni muutamia Israelin vanhimpia, ja he istuivat eteeni. Ja minulle tuli Herran sana, joka sanoi: Ihmislapsi, nämä miehet ovat pystyttäneet epäjumalansa sydämeensä ja asettaneet pahuutensa kompastuskiven kasvojensa eteen: antaisinko minä heidän lainkaan kysyä minulta? Sentähden puhu heille ja sano heille: Näin sanoo Herra, Herra: Jokainen Israelin heimon mies, joka pystyttää epäjumalansa sydämeensä ja asettaa pahuutensa kompastuskiven kasvojensa eteen ja tulee profeetan luo, hänelle minä, Herra, vastaan hänen monien epäjumaliensa mukaan, jotta minä saisin Israelin heimon kiinni heidän omasta sydämestään, koska he ovat kaikki vieraantuneet minusta epäjumaliensa tähden.

Sentähden sano Israelin heimolle: Näin sanoo Herra, Herra: Tehkää parannus ja kääntykää pois epäjumalistanne, ja kääntäkää kasvonne pois kaikista kauhistuksistanne. Sillä jokainen Israelin heimosta tai muukalainen, joka asuu Israelissa, joka erottautuu minusta ja pystyttää epäjumalansa sydämeensä ja asettaa syntivelkansa kompastuskiven kasvojensa eteen ja tulee profeetan luo kysymään häneltä minusta, hänelle minä, Herra, vastaan itse. Ja minä käännän kasvoni sitä miestä vastaan ja teen hänestä tunnusmerkin ja sananlaskun, ja minä hävitän hänet kansani keskeltä; ja te tulette tietämään, että minä olen Herra. Ja jos profeetta petetään, kun hän on puhunut jotakin, niin minä, Herra, olen pettänyt sen profeetan, ja minä ojennan käteni häntä vastaan ja hävitän hänet kansani Israelin keskeltä. Ja he saavat kantaa pahat tekonsa: profeetan rangaistus on oleva samanlainen kuin sen rangaistus, joka kysyy häneltä; jotta Israelin heimo ei enää eksyisi pois minusta eikä enää saastuisi kaikilla rikkomuksillaan, vaan että he olisivat minun kansani ja minä olisin heidän Jumalansa, sanoo Herra, Herra. Hesekiel 14:1–11.

Nashvillessä ne Laodikean seitsemännen päivän adventtikirkon piirissä olevat, jotka epäuskoivat niin kuin Sakarias, jotka olivat ”omaksuneet kannan, ettei meidän tarvitse odottaa ihmeitä eikä Jumalan voiman silmiinpistävää ilmenemistä kuten entisinä päivinä”, sellaisena kuin vuodet 1840–1844 sitä kuvaavat, joutuvat adventismin ulkopuolella olevien taholta kohtaamaan kysymyksen siitä, miksi he eivät antaneet varoitusta. Heistä tulee väärän rauhan ja turvallisuuden sanoman ”merkki”, mikä osoittaa viisaiden ja tyhmien erottamisen, sellaisena kuin sitä kuvaavat Exeterin leirikokouksen kaksi vastakkaista telttaa. He kantavat epäjumalanpalveluksen ja kapinan ”merkkiä”, kun taas Hesekiel kantaa todellista profeetallista varoitussanomaa. Piirityksen lopussa, kun Jerusalemin hävitetään sunnuntailakia edustavana vertauskuvana, kapinan merkki on pedon merkki ja kuuliaisuuden merkki on Jumalan sinetti.

Koetus aika päättyy adventismitä täydellisesti sunnuntailain kohdalla, ja siellä on vanhurskaiden ja jumalattomien merkki, jolla heidät on merkitty. Koetusajan päättymisen pian tulevan sunnuntailain yhteydessä esikuvaa koetusajan päättymistä silloin, kun Miikael nousee, ja siellä kansanjoukkojen kuoleman merkkiä edustavat Goog ja Maagog.

Ja maan halki kulkevat matkamiehet, kun joku näkee ihmisen luun, pystyttää sen viereen merkin, kunnes hautaajat ovat haudanneet sen Hamon-Googin laaksoon. Ja myös kaupungin nimi on oleva Hamona. Näin he puhdistavat maan. Hesekiel 39:15, 16.

Liiton merkki tunnistetaan Hesekielin kirjan luvussa kolmekymmentäseitsemän, jossa kuolleiden luiden laakso herätetään eloon ja kaksi sauvaa liitetään yhteen. Luut herätetään eloon islamin sanoman kautta, jota neljä tuulta edustavat, ja näin ne esikuvallistavat 11. elokuuta 1840. Kaksi

sauvaa yhdistetään yhdeksi, ja siten ne kuvaavat toisen enkelin sanoman yhdistymistä keskiyön huudon sanoman kanssa. Luut ovat ensimmäisen enkelin voimaannuttaminen, ja kaksi sauvaa ovat toisen enkelin voimaannuttaminen. Sen jälkeen Jumalan kansa on Hänen viimeisten päivien valittu liittokansansa, jota Johannes edustaa yhtenä sataneljäkymmentäneljänäntuhantena.

Lisäksi minä teen heidän kanssaan rauhanliiton; se on oleva iankaikkinen liitto heidän kanssaan. Ja minä asetan heidät paikoilleen, teen heidät lukuisiksi ja asetan pyhäkköni heidän keskellensä iankaikkisesti. Myös minun majani on oleva heidän kanssaan; niin, minä olen heidän Jumalansa, ja he ovat minun kansani. Ja pakanat tulevat tietämään, että minä, Herra, pyhitän Israelin, kun minun pyhäkköni on oleva heidän keskellensä iankaikkisesti. Hesekiel 37:26–28.

Jumalallisuuden ja ihmisyyden yhdistymistä kuvataan Jumalan Sanassa monin eri tavoin, ja yksi vertauskuva on se, että ihmisen korkeamman luonnon sisällä sijaitseva ”sielun linnoitus” liitetään Jumalan pyhäkön linnoitukseen. Kun taivaallinen valtaistuinsali, joka edustaa Jumalan linnoitusta, yhdistyy ihmisen korkeamman luonnon linnoitukseen, Jumalan kansa ”pyhitetään”, ja Hän asuu ”heidän keskellensä iankaikkisesti”.

Luvun kolmenkymmenenseitsemän jälkeen Hesekiel esittää luvut kolmekymmentäkahdeksan ja kolmekymmentäyhdeksän, joissa hän käsittelee Googia ja Maagogia vertauskuvina ihmiskunnan liittoumasta, joka on Jumalan valitun liittokansan ulkopuolella. Luvussa neljäkymmentä luvun kolmekymmentäseitsemän liittokansa esitetään temppelinä, joka täyttää koko maan. Luvut kolmekymmentäkahdeksan–neljäkymmentä kuvaavat Jumalan liittokansan nousemista viimeisinä päivinä, niin kuin luvut 38 ja 40 sitä edustavat.

Jatkamme näiden asioiden käsittelyä seuraavassa artikkelissa.